

SUBIDA O FARO CON PARADA EN CHANTADA

As terras de Chantada están no centro xeográfico de Galicia. Dende o Miño ó Faro hai unha paisaxe singular de vides en sulcos, Terra viciosa de alborco e cruzada de ríos e regatos cantadores que van correndo, monte abaixo, como si tiveren moita presa de sulgarse no Miño. Toda a bisbarra é moi fina en románico e en pinturas murais, que se malconservan nas afixas das ribeiras do Miño, en Arcos, ó abrigo do Faro, aínda se ergue a torre-fortaleza que foi dos Fernández de Tames, de cuxa estirpe procede Gonzalo Fernández de Córdoba, «O Gran Capitán». No cumo da Serra do Faro érguese, humilde como unha xesta, a íntica ermida de Nosa Señora, á que festexar o día oito de setembro.

Nosa Señora de setembro é moi festexada en toda Galicia. Ese día, entre outras moitas, é tamén a romería de Nosa Señora do Calveiro e da Virxe do Monte de Cospoito, que danantes se celebraba á pé da ermida, no vello soute do castiñeiro, oxa convertida nuncha pista de cemento ó grava, supoño que grazas á xestión dalgun axuntamento da época franquista, cuxo nome Carpiño. Este ano supoño vilizado de facerse notar. E furioso como ós nosos colonizadores, os musesterianos lles inculcan o peño ás alcores.

A romaxe de Nosa Señora do Faro é impresionante. Milloiros e milleiros de xentes das catro

provincias galegas suben ó cumo do monte. Algunhas ofrecidas dan voltas de xironlos ó redor da ermida con velas ocasas. No monte da infaxe da Virxe posen billetes de mil, cincocentas e cen pesetas, como no Carpiño. Este ano supoño que habrá algún billete de cinco mil pesetas. A xente chega ó santuario en autos de frica, par-

ticulares, motos, hastas e tabalos. Dende a ermida, si o día é claro, pódense contemplar a metade das terras galegas. A visión que, dende alí, se nos ofrece é inesquecible.

Despóis da procesión comenzan os xantares debaixo dos piñeiros. E logo a romería.

O primeiro poeta coñecido que cantou e descalou esta ro-

mería foi Xohán de Requeixo, que ten ría en Chantada e que viviu no século XIII. As sete cantigas que se conservan de Requeixo, todas alas nomean ó Faro. Pessoalmente prefiro aquela estrofa na que a namorada fala do amigo con estas palabras:

Se se él lembrar quiser
como ficou namorada
e si cedo viñer
e o vir eu, ben tallada,
e diroile entón
e conta do meu corazón.

Cecáis lembrando estes antecentes poéticos do século XIII, xa que os povos tamén teñen memoria, os da vila de Chantada, hai anos, celebraban a Festa da Poesía, aló nos días floridos da Primavera. Eran unhos actos cordiais, simpáticos e a veces pintarescos que remataban — como debe ser — cunhas lindas ceas, pois os galegos ó ben visto somos moi sentimentais: nas que non faltaban as estracordinarias trutas do río Asma e os deliciosos viños de San Fiz, que viñan ó Miño encerrado en Bolosor. Podo falar destas cousas xa que servidor tén nñicaco nestes ritos do poeta lírico e de «mantenedora», con quapa local colgaca do seu lazo.

O caso é que despóis da Festa da Poesía, un ano, quedamos por Chantada, paseando as nosas vangancias, algúns dos que interviramos no acto poético do día anterior. Así que xantámos competentemente un Procurador dos Tribuñales — pois convén con tribuñalo cun Procura-

dor en Cortes —, moi coñecido e estimado na vila, que aínda vive e bebe, convidounos a café, copa e puro habano, no seu despacho. E a maiores a unha lectura de versos que iba a facer un poeta da localidade, que antes de facer versos era moi boa persoa e abogado en exercicio. Tomado o café e as copas e albondido e puro, calamos todos pra escoitar a lectura. O poeta esplicounos de que se trataba dun poema épico, titulado «Historia de un capitán de fragata que se llamaba Zapata» e sin máis comenzo a ler os seguintes versos:

Tumbado en un canapé,
un capitán de fragata
que se llamaba Zapata...

Nesto o escritor Anxel Falo, que estaba sentado fronte de min, arpeuse da súa butaca e dirixíndose a min, dixome:

— ¡Qué barbaridad! ¡Qué barbaridad! ¡Fíxose qué cousas tan arparantos lles fai facer o aburrimento as xentes destes povos!

E así rematou a lectura.

Dico, ó lembrar a romería do Faro, evoco tamén a aquel poeta, que xa morre. E penso si algún día cantarían un mellor fortuna a grandeza e a soadade do Faro e a súa romería popular. Quero pensar que si. E si é cantou, como sospeito, a onde íñan parar os seus versos. Cecáis o seu sur foi, un día, a esquecer o rumor brincado o sonoro, ledo como unha muñeira, das ormas do río Asma.